

Autor bestselleru *Dokonalý zabiják*

The background of the cover is a dark, textured, brownish-green color. In the center, there is a rectangular opening, like a doorway or a window, through which a bright, hazy light emanates. A dark silhouette of a person stands in this opening, facing away from the viewer. The light from the opening casts a long, dark shadow of the person onto the floor in the foreground. On the right side of the cover, there is a large, dark, out-of-focus silhouette of a person's head and shoulders, looking towards the central opening.

ZABIJÁKOVÁ HRA

Ward Larsen

ZABIJÁKOVÁ HRA

Ward Larsen



2017

Copyright © 2014 by Ward Larsen
Translation © 2017 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ASSASSIN'S GAME,
vydaného nakladatelstvím A Forge Book, New York 2014,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-243-9

Věnováno Bobovi a Pat Gussinovým

PODĚKOVÁNÍ

Můj nejupřímnější dík patří všem, kdo pomohli uvést tento příběh do života. Děkuji svému redaktorovi Bobu Gleasonovi za podporu a povzbuzení. Kellymu Quinnovi a všem v Tor/Forge – nikdo není lepší. V počátečních fázích mi podali pomocnou ruku Deb Stowellová a Kevin Kremer – vaše přispění bylo nezastupitelné. Jen těžko bych hledal pilnější a zasvěcenější agentku, než je Susan Gleasonová.

A konečně děkuji své rodině za mnohaletou trpělivost a podporu.

PROLOG

Od ukradeného osla nemůžete čekat zázraky.

Janiv Stein se blížil k hřebeni pahorku a díval se, jak se zvíře pomalu skládá k zemi. Potýkalo se s půldruhým metrákem zbraní, munice a trhavin a začaly se mu podlamovat nohy. A když chybělo posledních padesát metrů, udělalo to, co osli dělají, když dosáhnou hranice svých sil – sedlo si na zadek a ztuhlo, nehybné jako socha. Stein tahal za postroj, snažil se osla přimět ke kroku, ale zrovna tak mohl tahat za kmen vzrostlého dubu. Léta výcviku u izraelských zvláštních sil ho připravila na řadu nejrůznějších situací, ale zařadit do osnov osla odmítajícího poslušnost nikoho nenapadlo.

Nechal zvíře být a plahočil se k hřebeni, podrážky šoupaty po uvolněných kamenech a písku. Dal signál zvednutou paží a z temnoty se vynořili ostatní, tři zřetelné siluety ozářené půlměsícem vysoko na noční obloze. Paličatý osel byl jen poslední z řady problémů, které jejich misi postihly. Hned na počátku přistálo izraelské vojenské letadlo v Turkmenistánu s desetihodinovým zpožděním, způsobeným technickou závadou ne na jednom, ale hned dvou motorech. Kvůli zpoždění propásli slíbené dopravní prostředky – dva džípy, které

obstaral předsunutý tým a jimiž se měli přesunout z Ašchabadu k íránským hranicím. Proto byli nuceni vyjednat nákup staré otlučené dodávky od arménského prodejce ojetých motorových vozidel – další nedostatek výcvikových kurzů.

Pak přišla nejvážnější překážka: před třemi dny si jejich nejlepší odstřelovač zlomil kotník, když prozkoumával úsek silnice splavený vodou. Jedinou možností bylo odeslat ho v doprovodu zdravotníka zpátky k turkmenské hranici vzdálené sto šedesát kilometrů. Oddíl tak ztratil dva muže a třetinu palebné síly. I ostatní samozřejmě uměli dobře střílet – a také budou –, ale pečlivě nacvičený plán si vyžádal podstatné úpravy. Ztráta také znamenala, že zbylí čtyři museli nést mnohem těžší náklad. Proto ten ukradený osel. Nyní je od místa, kde pronikli do Íránu, dělilo pět dní a šest set padesát kilometrů a byli hodně unavení. Poslední tři noci šli pěšky, čtrnáctihodinové pochodové etapy proložené za denního světla odpočinkem v úkrytu mezi pískovcovými skalisky. Navzdory všem těžkostem však stáli blízko úspěchu.

Nehybný vzduch sladce voněl, a když už slunce přestalo spalovat zemi ohnivými paprsky, i poušť jim připadala snesitelná. Stein se připojil ke svému týmu. Dva muži na křídlech už čekali, předsunutá hlídka přišla jako poslední. Všichni měli na sobě tmavá roucha a sandály. Vousy pěstované několik měsíců měli dlouhé a neupravené. Jako skupina splynula čtveřice narušitelů s prostředím tak dobře, jak jen čtyři muži v této části světa mohli. Seskupili se do kroužku a Stein se jim pokoušel podívat do očí. Nepodařilo se mu to, protože všichni neustále tékali pohledem kolem sebe. Pozorní a připravení.

„Co teď?“ zeptal se zástupce velitele Dani, aniž spustil zrak z obzoru.

Stein se zadíval na světélkující displej navigace GPS. „Pořád nám zbývá pět kilometrů. Neexistuje šance, že bychom naložili veškeré vybavení a dostali se na místo před úsvitem.“

Stál pod hvězdnou oblohou bez jediného mráčku a odhadoval terén před sebou. Od vrcholu pahorku je dělilo padesát metrů a za ním se rozprostíralo dno vyschlého jezera, tvrdé a hladké jako kulečnickový stůl, které vystřídalo kamenité vyvýšeniny a neposkytne jim téměř žádné krytí.

„Tak jdeme,“ plácl Stein Daniho hřbetem ruky do neprůstředné vesty. „Možná to uvidíme.“

Velitel vedl svého zástupce k hřebeni. Zbylí dva vojáci zůstali bez protestů u výstroje. Písečný pahorek, který byl nad síly ukradeného osla, představoval nejvyšší terénní bod široko daleko, a jak se oba komandos blížili k jeho vrcholku, přikrčili se, aby je nepřítel nespatriil. Předávali si dalekohled pro noční vidění a prohlíželi si ostrůvek tlumeného světla, jenž jako by se vznášel v povětrí.

„Tamhle je to,“ poznamenal Stein. „Osvětlené jako nějaký zatracený lunapark.“ Předal dalekohled podřízenému.

Dani se podíval a řekl: „Zdá se, že pořádají večírek. Počítali jsme s osmi strážnými. Pokud tam dnes v noci mají nějakou zvláštní sešlost s potentáty, může proti nám stát čtyřnásobná síla.“

„Děláš si zbytečně velké starosti, Dani. Skutečnost, že tam mají večírek, jenom potvrzuje správnost našich zpravodajských informací. Určitě tam je. A co je ještě lepší, všichni budou nejspíš opilí.“

Dani se na Steina tvrdě zadíval. „A ty jsi zase nebezpečně lehkomyšlný. Musíme to zvládnout před svítáním.“

„Máš konkrétní nápad?“

„Pořádají večírek. Třeba by se nám povedlo nachytat ho

venku, až si půjde zakouřit. Navrhují, abychom se rozdělili. Mayer a já si pospíšíme napřed a vezmeme si jen SR-pěta-dvacítku.“ Dani měl na mysli velkou odstřelovačskou pušku. „Ty a Goldman vezmete útočné vybavení pro případ, že bychom se nedostali k výstřelu. A v případě potřeby zaútočíme později.“

„Postupovat místnost od místnosti za denního světla?“ Stein pochybovačně potřásl hlavou. Naplánovali útok před úsvitem, což je nejpříhodnější doba pro přepad obytného objektu, ale nejnovější logistický problém tuto možnost vyloučil.

Následovalo dlouhé ticho, které mezi oběma zkušenými válečníky zocelenými v mnoha bitvách vydalo za podrobnou debatu. Noc jako by všechny zvuky zesilovala, bzučení hmyzu a vzdálené šakalí vytí. Stein se chystal promluvit, když Dani náhle zvedl ruku. Oba muži ztuhli.

Po nekonečných deseti vteřinách se Dani zeptal: „Slyšels něco?“

Stein zavrtěl hlavou – neslyšel.

Dani s povzdechem pokrčil rameny. „Navrhují, abychom se rozdělili. Ale rozhodnutí je na tobě, Janive.“

Na světě žilo jen málo lidí, jimž Janiv Stein naslouchal, a Dani patřil mezi ně. „No dobře. Uděláme to po tvém. Akorát se sakra modleme, aby tam byl.“

Oba muži opustili pozorovatelnu a Stein tlumočil své rozhodnutí Goldmanovi a Mayerovi. Podřízení ho přijali bez jediné připomínky. Sundali z osla náklad, ale tvrdohlavé zvíře zůstalo sedět na zadku a nejevilo ochotu vstát. Všichni čtyři si začali rozdělovat výstroj a Dani tiše oslovil Steina: „Jak se odsud dostaneme, až bude po všem, Janive?“

Nedostatek dopravních prostředků představoval trvalý

problém, ale nyní měl velitel odpověď: „U objektu bude určitě spousta vozidel. Jedno si vybereme. Třeba něco luxusního, jako je...“ Zarazil se, když Dani podruhé varovně zvedl ruku.

Tentokrát to slyšeli oba, téměř neznatelné cvaknutí. Kov o kov.

A pak se na zemi rozpoutalo peklo.

Doktor Ibrahim Hamedi hleděl do tiché noci a napíнал uši, zda zachytí další zvuky. Nic neslyšel, jako ostatně po celých uplynulých dvacet minut.

Stál uprostřed rozlehlého dlážděného nádvoří, vedle něhož se matně třpytila hladina plaveckého bazénu velkého jako tenisový kurt. Kolem dokola se zelenaly svěží stromy a keře, které tvořily ostrý kontrast k pouštní pustině za obvodovou zdí. Docela symbolické, pomyslel si, rozmařilost reprezentující, jak jsou části návštěvníci tohoto místa odtrženi od své vlasti. Palác – chlapce, který vyrůstal ve špíně jižního předměstí Teheránu, jiný název nenapadl – se nacházel třicet kilometrů od hlavního zařízení v Qomu. Techničtí pracovníci projektu sem získali přístup jen vzácně. Hamadi věděl, že přepychový komplex je vyhrazený návštěvám hodnostářů, příslušníků náboženské a politické elity, kteří přicházeli obdivovat vynikající technické výsledky, jichž Írán dosáhl, anebo si stěžovat na miliardy petrodolarů proudících do díry v zemi. V posledních měsících sem Hamedi zavítal dvakrát, jednou na audienci u samotného prezidenta a dnes na pozvání Rady strážců, aby promluvil ke skupině znepokojených zákonodárců. Když splnil úkol, nechal poslance, aby v klidu odhodili masku, poklábosili si a něco vypili – jak to tihle lidé dělají, když se zbaví přísného dohledu mulů.

Hamedi naklonil hlavu na stranu a dál naslouchal. Vzdá-

lené praskavé zvuky, které narušily noční ticho, dávno umlkly. Rámus trval dobrých deset minut a ran v posledních vteřinách rychle ubývalo, až je nakonec pohltila lhostejná poušť. Nastalý klid jako by se odrážel ozvěnou, i když o konečném výsledku nebylo nejmenších pochyb. Přesto Hamedi zavřel oči a napíнал sluch. Slyšel koncert cikád a jemné ševlení větru v listoví palem, které byly pravděpodobně dovezeny z Afriky nebo Indočíny. Potom oči otevřel, když za sebou uslyšel jiný zvuk, nepatřičný ještě víc než tropická zahrada, která ho obklopovala. Cinkot ledových kostek v prázdné sklenici.

„Myslím, že už nás nebudou rušit,“ prohodil Farzad Behrouz.

Hamedi se neotočil, raději si jen představoval svrastělý obličej muže, který vedl aparát íránské státní bezpečnosti. Už dávno dospěl k závěru, že muži ve význačných pozicích byli vytesáni z některého ze dvou možných bloků. Buď byli impozantní a krásní, nebo připomínali výstřední karikaturu – muži, kteří s největší pravděpodobností prožili kruté dětství, a proto vůči životním zkouškám otupěli. Behrouz rozhodně patřil do druhé skupiny. Byl malý a bledý, krátké nohy nesly oboupohlavní trup. Mezi očima posazenýma příliš blízko u sebe trčel úzký nos, po stranách obklopený propadlými tvářemi s jizvičkami po neštovicích. V této chvíli si Hamedi představoval obličej v masce krutého uspokojení. Kdyby bylo možné přinutit trolla k úsměvu, výsledkem by byl výraz Farzada Behrouze.

„Musíte oplývat sebedůvěrou, když jste se ocitl tak blízko akce,“ konstatoval Hamedi. V nastalém krátkém tichu si uvědomil svou chybu – ta slova mohla naznačovat zbabělost. „Vaše zpravodajské zdroje opět prokázaly svou spolehlivost,“ dodal spěšně.

„Mossad už není, co býval,“ odvětil Behrouz.

„To zajisté není. Ale vlastně nikdy nebyl tak dobrý, jak si celý svět myslel. Jestli vás zajímá můj názor, Mossad je spíš legenda než skutečnost. Přes všechny své chyby a nedostatky jsou Židé výborní vypravěči.“

Hamedi vycítil, že Behrouz za ním znehybněl, těsně mimo jeho zorné pole, což oběma vyhovovalo. Ve sklenici znovu zacinkal led.

„Naši hosté z Teheránu se ptají, kam jste se vytratil. Po vaší poučné přednášce vám chtějí položit řadu otázek o projektu.“

„Jako vždycky,“ opáčil Hamedi výsměšně.

„Ano, ano, já je také nesnáším. Přesto mají své nezastupitelné místo. Ani jeden z nás nemůže dělat svou práci bez dostatečného financování.“

Hamedi mlčel.

„My se od sebe zase tak moc nelišíme, profesore. Oba jsme dosáhli vynikajících úspěchů, každý ve svém oboru jsme vystoupali až na vrchol.“

Hamedi by v žádném případě nesrovnával svou práci s profesí gangster, který stál za ním. Behrouz vyšplhal po vojenském hodnostním žebříčku pomocí neskrývaných sklonů k brutalitě a sadismu, což jsou vlastnosti, které najdou uplatnění leda tak na bitevním poli. Po dvaceti letech násilí a zbavený posledních zbytků lidskosti nastoupil k tajné policii. Na druhé straně Hamedi vynikal na akademické půdě, zejména v matematice a přírodních vědách. Studoval na několika univerzitách a věnoval se výzkumu jak doma, tak v zahraničí. *Můj intelekt lidé uznávají, kdežto tvé pěsti se bojí*, pomyslel si. *Nemůžeme si být podobní méně*. Nahlas však řekl: „Toto je druhý letošní úklad o můj život.“

„A druhý nezdar.“

„Myslíte, že to vzdají?“

Behrouz si povzdechl. „To je ta potíží se Židy. Nevzdávají se nikdy.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hamedi. „Proto s nimi musíme bojovat na všech frontách.“

„Právě. Dozvěděl jsem se, že vaše práce začíná nést ovoce. To je vaše štěstí. Jakmile nám dáte nejničivější zbraň, neumím si představit, že by vám ještě něco hrozilo. Rok, doktore Hamedi, možná dva, a nebudete potřebovat tak silnou ochranu. Kdo ví, třeba mě už nikdy neuvidíte.“

Hamedi se k ohavnému muži konečně otočil a chabě se usmál.

Behrouzovi zazvonil mobil, ozval se veselým trylkem, a Hamedi se díval, jak přebírá hovor. Šéf bezpečnosti se představil a pak už jenom poslouchal, nepřístupný výraz vpadlé tváře neprozrazoval vůbec nic. Přerušil spojení a řekl: „Hotovo. Byli tam čtyři komandos. Všichni jsou mrtví.“

„Čtyři,“ poznamenal Hamedi.

„Čekali jste jich víc? Celý pluk?“

„Pro Izrael jsem nejhorší noční můra. Myslím, že bych si zasloužil i pluk. Utrpěli jsme nějaké ztráty?“

„Ano.“ Behrouz vůbec poprvé znejistěl. „Čtyřiaadvacet mrtvých, osmnáct zraněných.“

Hamedi ztuhl a pak se otočil zpátky k poušti. Nějakou dobu oba muži mlčeli. Ostatně co se k tomu dalo říct? Behrouz měl k dispozici nejzkušenější, nejlépe vycvičené iránské vojáky. Věděli přesně, kde a kdy mají čekat. A přesto utrpěli ztráty v poměru deset ku jedné.

„Jak to bude prezentováno?“ chtěl vědět Hamedi.

„Musíte se ptát? Zítřejší zprávy budou oslavovat velké vítězství nad izraelskými zabijáky. Jak k tomu konkrétně došlo? To nebude nikoho zajímat.“

Z domu se ozval smích, který narušil poklid pouštní noci.
„Pojďte,“ vyzval Behrouz vědce. „Měli bychom se vrátit.
O vaše zkušenosti je obrovský zájem.“

„Ano,“ souhlasil Hamedi. „Jako vždycky.“

Oba muži vešli do domu, každý pohroužený v soukromých myšlenkách.

Ani jeden z nich v té chvíli nemohl vědět, že překažený útok v žádném případě neznamenal konec. Právě naopak. Nejnovější izraelské selhání brzy vyvolá reakci nejvyšších míst v Tel Avivu – rozhodnutí, že je třeba k věci přistupovat z úplně jiného úhlu. Úder z 25. září, který ztroskotal osm kilometrů před cílem, nebude poslední.

A nebude ani nejúspěšnější.